

Когато довършилъ своята работа, при него се явила най-малката отъ сестритѣ и го запитала:

— Каква награда искашъ, старче?

— Искамъ, щото всѣки, който се препѣхне презъ тая халка да става съ десетъ години помладъ, — отговорилъ старецътъ.

— Да бжде! — рекла самодивата и изчезнала.

Отъ тоя день, народътъ вѣрва, че всѣки, който се препѣхне презъ

халката става съ десетъ години помладъ. А камънаря, който издѣлбалъ камъка още живѣлъ. Когато застарѣлъ, идвалъ, препѣхвалъ се презъ халката и се връщалъ подмладенъ.

— Че то така никога хората нѣма да остарѣятъ.

— Да, но другитѣ хора веднажъ се подмладявали. Само камънарътъ можелъ вѣчно да младѣе.

— А какъ се казва тоя човѣкъ, бате Петре?

— Не зная, деца. И на мене баба не ми каза, какъ му е името. Но сега разбрахте ли защо старитѣ разправятъ — малки деца да се не препѣхватъ презъ халката?

— Много просто — да не ставатъ бебета, — пошегува се Христо.

— Абе, старитѣ нека си разправятъ. Че какво като станемъ бебета? — Тогава нѣма да ни се каратъ и нѣма да ни теглатъ ушитѣ, когато ядемъ сладкото, — весело поде Чико и се покатери да се препѣхне прѣвъ презъ чудната халка.

Следъ него всички се заредиха единъ следъ другъ, весели и доволни.